

Ulykkesforsikring; Udvalget siger saa til den Arbejder, som driver et af disse Erhverv — Maskinister, Murere eller andre —: Dersom Du kommer til Stade i din Haandtering, har Du et Krav at stille til Staten paa en Forsørgelse eller et Bidrag til dit Underhold, hvis Du bliver Invalid; og omkommer Du, har din Familie Ret til at forlange en Støtte af en vis Størrelse. Men det siger til en anden Arbejder — saaledes til saa godt som alle dem, som ere beskæftigede i Landbrug eller Stovbrug, og ogsaa til Arbejderne i de mange Haandværksfag, som ikke høre til de uddaarne —: Dersom Du kommer til Stade under Udøvelsen af dit Erhverv, har Du intet Krav, men da vi finde, at der skal gøres noget for Dig, skal Du saa Alderdomsunderstøttelse, naanset at Du maaste ikke er 60 Aar. Saaledes ere de to Ting væsentlig forskellige i Formen, men jeg indser ikke, hvorfor de skulle være forskellige. Men det kan jo hændes, at Understøttelsens reelle Indhold, dens Værdi i Penge, er lige stor i begge Tilfælde. Men selv om dette skulde være Tilfældet for selv den, der er kommen til Stade, er der en himmelvid Forskel for hans efterladtes Vedkommende; thi den, der ikke hører til de begunstigede Erhverv og omkommer under Udøvelsen af sin Næringsvej, hans efterladte saa intet. Jeg ved ikke, om dette staar klart for den almindelige Bevidsthed, thi det siges intetsteds udtrykkeligt i den vedkommende Del af Udvalgets Forslag, at hvis f. Eks. en Landarbejder omkommer under Udøvelsen af sin Gerning, f. Eks. bliver revet ihjel af en Tyr, eller hvad det nu kan være, saa faar han, dersom han kun bliver Invalid — hvis man kan sige kun paa dette Sted — Alderdomsunderstøttelse, selv om han kun er 20 Aar, men dersom han dør, som Følge af Tyrens Angreb, saa hans Hustru og Børn aldeles intet. Ja, hvis Konen er 60 Aar, faar hun maaste noget, men saa skyldes det en anden Lov, og dersom hun er yngre, faar hun, som sagt, intet. Det er en Ubillighed, hvis Grunde jeg ikke forstaar, en Ubillighed, som ikke bør være til Stede. Jeg forstaar ikke, hvorfor man gør denne Forskel. Lignende Uilighed viser sig, naar man tager forskellige Haandværk. En Skomagervend har saaledes ikke noget særligt Krav paa Forsikring, men han faar det pludseligt, dersom han kommer til at arbejde i et Værksted, hvor der er 9 andre Skomagervende. Saa bliver han pludselig berettiget til Ulykkesforsikring. Men dersom der kun arbejder 8 sammen med ham, har han intet Krav derpaa. Og arbejder han sammen med 9 Kammerater, saa faar ogsaa hans Kone og

Børn noget ved hans Død; men hvis han kun arbejder sammen med 8, saa de intet. Jeg ved ikke rigtig, hvori man begrundes en saadan Forskel. Det vil sige, jeg kender nok den Begrundelse, der ansøres af Udvalget, men jeg indser ikke dens Billighed eller Berettigelse. — Og der er mange lignende Forskelligheder i Forslaget. Det slaas saaledes fast i det, at Maskindrift ved Damp er farlig, og at den, der beskæftiger sig dermed, har Krav paa Erstatning; men dette Krav har han dog kun, hvis den Maskine, han kommer i Nærheden af, driver t. Eks. et Maskinværksted eller et Savværk; men dersom Maskinen driver et Mejeri paa en Herregaard, har han intet Krav paa Forsikring. Maskindriften under Landbruget danner nemlig en Undtagelse fra de Erhverv, der berettiges til Forsikring. Jeg forstaar ikke, hvorfor denne Undtagelse gøres. Falder en Tømrer ned fra et Enetageshus i en Købstad og slaar sig ihjel, faar hans efterladte Forsørgelse; men falder en Tømrer ned fra et Enetageshus paa Landet, saa hans efterladte ingen Forsørgelse. Jeg ved ikke, hvorfor den samme Ting, naar den sker uden for Bygrænsen eller f. Eks. i Eshjærg — thi Forskellen trækkes ikke mellem By og Land i Almindelighed, men mellem Købstad og Ikke-Købstad — skal medføre, at Enten ingen Ting faar; det kan dog ikke være nogen Grund, at f. Eks. Eshjærg endnu ikke er udnævnt til Købstad. Paa samme Maade hører, for at tage et Eksempel endnu, Brøndgravning til de farlige Erhverv. Den Arbejdsmand, der har taget Arbejde hos en Brøndgravningsmester eller entreprenør, hvad man nu vil kalde dem for, og kommer til Stade eller dør under Gravningen af Brønden i hans Tjeneste, hans efterladte saa Forsørgelse; men hvis den samme Arbejdsmand udfører et Arbejde for egen Regning for en Gaardmand eller anden Privatmand, faar han intet; thi, hedder det, kun den har Afgang til Forsikring, som arbejder for en professionsnel Arbejdsgiver. Ligeledes, hvis Arbejdsmanden paa sin egen Grund har gravet en saadan Brønd og omkommer ved Gravningen af den, saa faar hans Familie slet intet.

Der er i Forslaget en hel Del saadanne kunstige Forskelligheder, hvis fornønstige Begrundelse jeg ikke forstaar. Men jeg har nok set den Begrundelse, der gives af Udvalget. Begrundelsen ligger i en Teori, som Udvalget har fulgt, og den gaar ud paa følgende: Visse Erhverv ere farlige, og naar man besætter sig med et farligt Erhverv, maa man selv tage Følgerne; altfaa